

ת"פ 46426/06/16 - מדינת ישראל נגד דניאל בווונקר

בית משפט השלום בקריית גת
ת"פ 46426-06-16 מדינת ישראל נ' בווונקר

בפני בעניין:	כבוד השופטת טל לחיאני שהם מדינת ישראל
המאשימה	באמצעות ב"כ עו"ד קטיה הכהן נגד דניאל בווונקר באמצעות ב"כ עו"ד אורי אביב
הנאשם	

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע, בהתאם להודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בביצוע עבירת תקיפת זקן הגורמת חבלה, עבירה לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 09/03/16 בשעה 11:30 או בסמוך לכך, הגיע מר ל"נ (להלן: "המתלון") יליד 1938 לחנות הפירות והירקות של הנאשם שבמסוף דוד רמז באשקלון.

במעמד זה, קרא המתלון לנאשם "חמור", ובתגובה לכך דחף הנאשם את המתלון בחזהו וכתוצאה מכך נפל המתלון על גבו.

כתוצאה מהמתואר, פונה המתלון באמבולנס לבית החולים ברזילי ונמצא כי נגרם לו שבר ספיראלי בשליש מקורב shaft של ההומרוס. כמו כן, נגרמו לו שפשופים שטחיים בכף יד ימין דורסאלית ורגישות בהומרוס שמאל.

תסקיר שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן מיום 14/05/19 עולה כי הנאשם בן 26, רווק, סיים 12 שנות לימוד, התגייס אך שוחרר לאחר שירות צבאי קצר בשל אי התאמה.

לאחר שחרורו עבד הנאשם בחנות הירקות המשפחתית, ולאחר סגירתה, לפני כשנתיים, החל לעבוד כנהג משאית. מעסיקו דיווח על עובד אחראי.

הנאשם הודה בביצוע העבירה. שירות המבחן התרשם מלקיחת אחריות מסוימת מצד הנאשם, וכן מגילוי אמפטיה כלפי המתלון ולקיחת אחריות על רגשותיו שהובילו למעשה העבירה.

עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם נעדר תפיסות עברייניות, בעל יכולת להפקת לקחים וחש רתיעה מההליך המשפטי, אך גם מקושי בוויסות עצמי במצבי כעס ודחק, קושי בייצור נפרדות מאמו ודימוי עצמי נמוך.

הוצע לנאשם להשתלב בטיפול במסגרת שירות המבחן אולם הוא התקשה לראות בשירות כמקור לסיוע, סרב להצעה וטען כי מבצע עבודה עצמית על אופיו.

לאור המפורט, הומלץ על הטלת עונש חינוכי - שיקומי הכולל 200 שעות של"צ בבית אבות והתחייבות. הנאשם הסכים להתנדב בבית האבות.

שירות המבחן ציין כי הנאשם הציג מסמך לפיו באם יורשע בדין תשקול החברה בה עובד כיום את המשך העסקתו, וכן טען כי מעוניין ללמוד ולעבוד בתחומים נוספים בהמשך חייו ומשכך חושש מהרשעה אשר תוביל לסגירת אפשרויות. שירות המבחן סבר כי במקרה זה, ניתן לבחון אפשרות להימנע מהרשעת הנאשם.

טיעוני הצדדים

4. במועד הטיעונים לעונש עתרה ב"כ המאשימה להרשעת הנאשם ולהטלת מאסר בפועל, מאסר מותנה, פיצוי משמעותי למתלון, התחייבות וקנס.

ב"כ המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם בגין העבירה עליה נותן הנאשם את הדין נע בין שנה ל-4 שנות מאסר, וכי במקרה זה יש להטיל על הנאשם עונש ברף הבינוני של המתחם.

בטיעוניה הפנתה ב"כ המאשימה לחומרת העבירה, לגילו של המתלון ולתוצאות העבירה, וכן לערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה מביצוע העבירה, ולעברו הפלילי של הנאשם מבית הדין הצבא.

לעניין סוגיית אי ההרשעה טענה ב"כ המאשימה כי בשל חומרת העבירה - אין מקום לשקול אי הרשעתו של הנאשם.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה כתמיכה בעתירתה, וכן הגישה ר"פ של הנאשם **(ת/1)** ותעודה רפואית בעניינו של המתלון **(ת/2)**.

5. ב"כ הנאשם עתר לאמץ באופן מלא את המלצת שירות המבחן.

ב"כ הנאשם הפנה לנסיבות חייו של הנאשם ולרקע המשפחתי אשר הובילו את הנאשם לסטות מההתנהלות הנורמלית של בני גילו ולהתגייס לעזרת אמו הנכה בעסק המשפחתי אשר נקלע לקשיים כלכליים.

עוד הפנה לכך שלמעט העבירה בגינה הורשע בבית הדין הצבאי, אשר נעשתה בשל הקושי הכלכלי של המשפחה, הנאשם נעדר עבר פלילי, וכן הפנה ללקיחת האחריות מצד הנאשם, למפורט בתסקיר לעניין גורמי הסיכוי במצבו, וכן להמלצת שירות המבחן.

לטענת ב"כ הנאשם קיים נזק קונקרטי לנאשם באם יורשע בדין מאחר לאור מסמך מעסיקו שהוצג לשירות המבחן, רצונו של הנאשם להשתלב בלימודי מקצוע וטענתו כי ביקש להתגייס למשטרה אך סורב בשל התיק זה.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה כתמיכה בעתירתו וטען כי אין להסיק מהפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה מאחר ובזו התקיימו נסיבות חמורות משמעותית אשר השפיעו על קביעת המתחם.

6. במועד הטיעונים לעונש טען הנאשם כי מצטער על המעשה וכי לא שב ולא ישוב על הטעות אשר ביצע, כי חש שפל מכך שהגיע לסיטואציה בה מצוי כעת, וכי התנהלותו מול המתלונן איננה אופיינית לו וכי נבעה מרצון לגונן על אמו. הנאשם ביקש התחשבות בית המשפט, והצהיר כי מעוניין להתקבל לעבודות טובות יותר ולהתקדם בחייו.

קביעת מתחם העונש ההולם:

7. תיקון 113 לחוק העונשין קובע מנגנון תלת-שלבי להליך גזירת העונש: בשלב הראשון יקבע מתחם העונש ההולם בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה, בשלב השני תבחן התקיימותם של שיקולים חריגים המצדיקים סטייה מן המתחם שנקבע - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על שלום הציבור, ובשלב השלישי יגזר העונש הראוי בתוככי המתחם שנקבע, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה.

8. כתב האישום מתאר **אירוע אחד** ומכאן שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

9. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם ל**עקרון ההלימה**. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי אשר נפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

10. הערכים החברתיים אשר נפגעו כתוצאה מהעבירות אשר ביצע הנאשם הם שמירה על כבוד האדם, והזכות לשלמות הגוף, לביטחון האישי ולשלווה בכלל ובעניינו של אדם מבוגר בפרט.

11. אין מחלוקת כי העבירה עליה נותן הנאשם את הדין היא עבירה חמורה.

בע"פ 10538/09 מלקוניאן נגד מדינת ישראל (22/07/10) נאמר ביחס לעבירות מסוג זה כי: "מעשיו של המערער הינם חמורים וקשים. בצדק השליך בית המשפט המחוזי ממעשיו של המערער על התופעה החברתית הקשה לה אנו עדים כי תגובה, אמירה או מענה של אדם שאינה משביעה רצון אם זה בחצר הבניין, בכביש או בחנות יכולה להוביל לאלימות קשה ובלתי נסבלת. תופעה זו מערערת באופן מוחשי את תחושת הביטחון הבסיסית וזורה אימה ופחד. על כן, שב וחזר בית משפט זה על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה שתעביר מסר חד וברור כי אלימות אינה פתרון, ואף אם אדם נקלע לסיטואציה מתסכלת או מרגיזה אינו יכול להביא לפתרונה באמצעות כוח הזרוע".

12. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן בגין העבירה עליה נותן הנאשם את הדין מובילה למסקנה כי **הפגיעה בערך המוגן היא ברף הבינוני**, וזאת נוכח החבלה שנגרמה למתלונן, היות האירוע נקודתי ולא מתמשך, והיעדר יחסים קודמים בין המתלונן לנאשם.

13. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** בגין עבירה זו מעלה כדלקמן:

א. ברע"פ 3163/17 שבח נגד מדינת ישראל (19/06/17) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירת תקיפת זקן הגורמת חבלה ממשית, לאחר שגרם לזקן אשר היה לו סכסוך מוקדם עמו חבלות בקרסול, בסמוך לעינו ובאצבעו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין מאסר קצר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל. בית משפט השלום החליט לאמץ המלצת שירות המבחן והטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות וענישה נלווית. בית המשפט המחוזי קבע כי על אף המלצת שירות המבחן, תוכנו מעיד כי הוא שלילי, ומשכך קיבל ערעור המדינה, הטיל על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל, וציין כי אף ענישה זו מקלה ונובעת מכך שאין דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין עם הנאשם. בית המשפט העליון קבע כי לא רק שהעונש אשר הוטל על הנאשם איננו חורג ממתחם הענישה לחומרה אלא אף נוטה לקולה.

ב. בע"פ (מחוזי חיפה) 19347-03-16 טל נגד מדינת ישראל (03/04/16) דחה בית המשפט את ערעורו של הנאשם, אשר הורשע בהתאם להודאתו בביצוע עבירת תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש לאחר שגרם לנפחות ברגל וביד, שטף דם ורגישות בצלעות. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין מספר חודשי מאסר ל-10 חודשי מאסר בפועל. על אף המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעת הנאשם, הטיל עליו בית משפט השלום 4 חודשי מאסר מותנה וענישה נלווית. בית המשפט המחוזי קבע כי עבירה זו, לאור חומרתה, תאפשר הימנעות מהרשעה במקרים חריגים ביותר בלבד, אשר מקרה זה אינו נמנה עמם, וכן כי במקרה זה לא הוכחה פגיעה קונקרטית ולא די בהעלאת טענה בדבר סיכויי קידום בעבודה ולימודים אקדמיים (להלן: "פס"ד טל").

14. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט' לחוק), יש לתת את הדעת לפרמטרים הבאים:

א. **התכנון שקדם לעבירה** - כעולה מעובדות כתב האישום, לא קדם תכנון מוקדם לעבירה.

ב. **חלקו של הנאשם בביצוע העבירה** - הנאשם הוא המבצע היחיד והעיקרי של העבירה.

ג. **הנזק שנגרם למתלונן כתוצאה מביצוע העבירות** - כמפורט לעיל, המתלונן פונה באמבולנס בעקבות האירוע ובבית החולים נמצא כי נגרם לו שבר בזרוע, שפשוטים שטחיים בכף יד ימין ורגישות בזרוע שמאל (**ראו חוות הדעת הרפואית ת/2**).

ד. **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות** - מאחר ומדובר בנפגע עבירה זקן, אזי שמנפילתו יכלו להיגרם אף נזקים חמורים יותר.

ה. **הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות והתגרות מצד נפגע העבירה** - כאמור לעיל, העבירה בוצעה על רקע קריאתו המתגרה של המתלונן לנאשם "חמור", ולדברי הנאשם אף מתוך רצונו של הנאשם לגונן על אמו.

15. בהתאם ל**תיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג')**, מצאתי כי **מתחם העונש ההולם** בגין העבירות עליהן נותן הנאשם את הדין נע בין מספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל.

חריגה מהמתחם -

סוגיית אי הרשעה:

16. כידוע, הכלל הוא כי מי שמודה בביצוע עבירה מורשע בדין. הרשעת נאשם בעבירה פלילית נועדה להעביר מסר להרתעת הציבור ולהרתעתו האישית ע"י מתן גמול עונשי. רק במקרים חריגים העומדים בקריטריונים שנקבעו בפסיקה ניתן להימנע מהרשעת הנאשם.

בע"פ **2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (פ"ד נב(3) 337 (1997))** נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית - על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ויגרם נזק קונקרטי בתעסוקתו.

17. במקרה שבפני שוכנעתי כי הנאשם איננו עומד בתנאים להימנעות מהרשעה ואנמק.

עסקינן בעבירה שהמחוקק קבע חומרה יתרה בביצועה תוך קביעת ענישה מחמירה בשל גילו של קורבן העבירה. אף בפסיקה נקבע כי הימנעות מהרשעה בגין ביצועה תתאפשר רק במקרים חריגים ביותר (ראו כדוגמה: **פס"ד טל**).

כמו כן, לא שוכנעתי כי הרשעה תפגע באופן חמור בשיקום הנאשם ויגרם נזק קונקרטי בתעסוקתו.

ברע"פ **3224/19 אביב נגד מדינת ישראל (28/05/19)** נקבע אך לאחרונה, בהמשך להלכות קודמות של בית המשפט העליון, כי אין להסתפק בתרחיש תאורטי לפיו עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד, אלא יש להצביע על

קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר צפוי לנאשם כתוצאה מעצם ההרשעה. עוד נקבע כי יש לבסס פגיעה קונקרטית זו בתשתית ראייתית מתאימה. במקרה זה נקבע כי מאחר והרשעת הנאשם איננה מונעת ממנו באופן אוטומטי מלקבל רישיון תיווך אלא לרשות המנהלית נתון שיקול דעת באם להעניק רישיון כאמור - אזי לא מתקיימת פגיעה חמורה בשיקום - המהווה את הרציונל לחריג אי ההרשעה.

כאמור לעיל, ב"כ הנאשם טען כי קיים נזק קונקרטי לנאשם באם יורשע בדין מאחר ומעוניין לשוב וללמוד, מאחר ובקש להתגייס למשטרה אולם נדחה בשל התיק הפלילי, וכן מאחר וממקום עבודתו הוגש מסמך לפיו באם יורשע יאלץ לעזוב עבודתו.

אין ספק כי טענת הלימודים והגיוס למשטרה אינם מהווים נזקים קונקרטיים שכן מדובר בטענות ערטילאיות שלא נמצא להן בסיס ראייתי כלשהו. כמו כן, עיון בתסקיר שירות המבחן מעלה כי מהמסמך אשר הוצג עלה כי "באם יורשע **תשקול** החברה בה עובד כיום, את המשך העסקתו".

משמע, קיימת לחברה שיקול דעת לעניין זה ולא קיים נזק מוחשי קונקרטי מעצם ההרשעה.

משכך, שוכנעתי כאמור כי הנאשם איננו עומד בתנאים להימנעות מהרשעה.

18. בשלב זה יש לציין כי לא מצאתי לנכון להסיק מהפסיקה אליה הפנה ב"כ הנאשם למקרה זה, וזאת לאור השוני בין העבירות בהם עוסקת פסיקה זו למקרה המונח לפניי, ומאחר ומדובר בפסיקת בית משפט שלום אשר איננה מחייבת או מנחה בית משפט זה, וזאת לפסיקה אשר הוצגה לעיל.

19. סוף דבר, במקרה דנן, שוכנעתי כי לא קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם לקולא.

גזירת העונש המתאים לנאשם:

20. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה **(סעיף 40א)**. במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לנסיבות הבאות-

א. הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם - מאחר והנאשם מסייע מזה שנים בפרנסת המשפחה, אין מחלוקת כי הטלת מאסר בפועל תפגע בפרנסת המשפחה.

ב. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב - הנאשם נטל אחריות על מעשה העבירה, ושירות המבחן התרשם מנטילת אחריות מסוימת, מגילוי אמפטיה כלפי המתלונן ולקיחת אחריות על רגשותיו שהובילו למעשה העבירה. עם זאת, על אף שהוצע לנאשם להשתלב בטיפול במסגרת שירות המבחן בשל התרשמות שירות המבחן מקושי בוויסות עצמי במצבי כעס ודחק, הנאשם סרב להצעה וטען כי מבצע עבודה עצמית על אופיו.

ג. **התנהגותו החיובית של הנאשם** - שירות המבחן התרשם מנאשם נעדר תפיסות עברייניות, בעל יכולת להפקת לקחים ותחושת רתיעה מההלך המשפטי.

ד. **נסיבות חיים שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה** - שירות המבחן התרשם מקושי בייצור נפרדות של הנאשם מאמו, אשר יתכן והשפיע על התנהגותו של הנאשם באירוע המתואר בכתב האישום, קושי אשר כאמור לא זכה לטיפול כלשהו במסגרת שירות המבחן בשל סירוב הנאשם.

ה. **עברו הפלילי של הנאשם** - לנאשם עבר פלילי מבית הדין הצבאי בגין עריקות.

21. באיזון בין השיקולים השונים ובהם הרקע לביצוע העבירה, נסיבותיו האישיות של הנאשם, וזאת אל מול הנזק שנגרם למתלונן שוכנעתי כי יש לגזור על הנאשם ענישה ברף הנמוך של המתחם ולהטיל עליו מאסר אשר יכול וירוצה בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית.

22. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. **3 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות.**

הנאשם יתייצב לריצוי עבודות השירות ביום 23/09/19 בשעה 08:00 במשרדי הממונה על עבודות השירות בבאר שבע.

מובהר לנאשם כי עליו לעמוד בכל תנאי הממונה שאם לא כן יכול וירצה יתרת המאסר מאחורי סורג ובריח.

2. **4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום שלא יעבור שוב עבירה לפי סימן ו'2' ו/או סימן ח' לפרק י' לחוק העונשין.**

3. **הנאשם ישלם למתלונן (ע"ת 4) פיצוי בסך 5000 ₪.**

הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון תוך חודש ימים מהיום.

מצורף טופס פרטי ניזוק.

4. **הנאשם יחתום על התחייבות בסך 2000 ₪ שלא לעבור במשך שלוש שנים מהיום עבירה לפי סימן ו'2' ו/או סימן ח' לפרק י' לחוק העונשין.**

התחייבות תחתם עוד היום. לא תחתם, יאסר הנאשם למשך 7 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום 22.09.19 במעמד הנוכחים.